

Skolen, der havde gjort os saa radikale.

Hele denne Historie, om at vor Skole ikke er dansk, er en Skrøne, som er fabrikeret for Tilfældet, fordi man trængte til Agitationsmateriale.

N. P. Lang.

Fra Ungdomsødet i Fremont. *)

Begunstiget af det fineste Vintervej — let Frost ved Nat og Solskin om Dagen — havde Nebraska Ungdomsforbund sit Mid-Vinters Møde i Fremont, Nebr., i Dagene 8—12 Jan. Der er Grøde i det Ungdomsforbund. Læs det officielle Referat i „Our Lutheran Youth” af Sekretæren.

Af tilrejsende var der anmeldt 150 — og de kom. Alle Talerne kom ogsaa, nemlig Præsterne J. C. Petersen, Dannebrog; L. Jensen, Ruskin; A. Th. Schultz, Blair; Theo. Beck, Cordova, og C. M. Videbeck, Staplehurst. Stedets Præst, James C. Pedersen havde tilligemed Menighedens Ungdomsforening forudført et stort og godt Arbejde, som fortsattes under hele Mødet. Det hele gik, som det var smurt; ikke en Mislyd høstes. Det er forunderligt, saa stort Hus og Hjertemusik der er i Fremont. Der kunde blevet Plads til flere. Havde I blot været der! Hvor var dog Fremont Kirke smuk i de Dage. Fyldt til Trængsel ved alle Møderne. Hver en Kvadratfod af Plads optaget af lyttende, ventende, bedende unge Mænd og Kvinder.

Fik vi saa noget godt? Ja, vi fik det bedste. Thi foruden de forskellige tilrejsende var der ogsaa en Udsending fra Himlen — Guds gode Helligaand.

Saa vi ham? Vi hørte hans Røst, og vi saa hans Gerninger. Han gav os Spørgsmaal som disse: „Hvor er du? Og hvor er din Broder? Er du med i mit Arbejde? Vil du ofre alt for mig? Vil du gaa derhen, hvor Gud har Brug for dig? Driv Mission, ellers dør du. Ja, vi saa hvor grim Synden er, og vi saa Naadens Herlighed. Det var Søndag Aften. Der blev samlet i smaa Grupper eller Ven med Ven, der blev sunget og bedt og aflagt korte Vidnesbyrd, alle forstod vi — Gud Herren gaar sin Gang iblandt os.

Ganske uventet saa vi iblandt os Præsterne Laursen og Mengers. Der var stor Glæde, især blandt Studenterne, over at møde deres fordums Lærere. I gjorde vel, at I kom.

Søndag Eftermiddag havde vi Mødet paa Midland College, i dets store Auditorium. Der var henvend 600 danske samlede. Alle de andre Gange samledes vi i Kirkerne, dels i Byens og dels ude paa Fremont Bakker. Vi danske Kirkefolk føler os alligevel mest hjemme i Guds Hus, selv om man skal sidde paa et Trappetrin eller i en Vndueskarm.

Saa drog hver til sit, ikke blot et skønt Minde rigere, men med Guds Velsignelse, med ny Frimodighed og styrket Barne-tro, — eller var det med Længsel efter at faa Barneforholdet med Gud i Orden?

Men du, som kunde være med, og ikke kom, hvad fik du?

Knud.

Denmark, Wis.

18. Jan., 1920.

Siden jeg sidst lod høre herfra, har Dødens Engel gjort sit Besøg i adskillige Hjem her. A. P. Christens Hustru er gaaet ind til den evige Hvile, hun døde efter et meget kort Sygeleje af Blodforgiftning. Pastor Olsen forrettede ved Begravelsen. Henry Mogensens, en af de gamle Nybyggere, jeg nævnte i min forrige Skrivelse, er ogsaa gaaet hjem. Han blev jordfæstet af en Adventist Præst fra Oshkosh. Vor Nabodatter, Edith Kellner, hvem

*) Dette skulde have været med i sidste Nr., men var ikke kommen i rette Rubrik og blev saaledes overset. — Red.

jeg omtalte som meget syg, fik ogsaa Hjemlov, og skal stedes til Hvile i Morgen. Pastor Olsen skal selvfølgelig forrette ved Begravelsen. John G. Hansen, som jeg omtalte med godt Haab om Helbredelse efter en Operation, fik et Tilbagefald, og der synes nu at være lidet Haab om Helbredelse. George Larsens Hustru, som blev indlagt paa et Hospital i Green Bay, har været meget syg; men der er dog Haab om, at Herren vil helbrede hende igen. De har otte Børn den ældste maaske ikke femten Aar og det yngste nogle faa Uger; det er vort Haab og Bøn, at Herren i sin Naade vil føre hende tilbage til sine mange smaa.

Jeg ser i Danskere af 7. Januar, at min Artikel i Danskere af 31. December har mødt Indsigelse. Det var jo ikke at vente andet; jeg saa selv, da jeg læste det paa Papiret, at der var noget, jeg kunde have udeladt. Jeg skrev dog ikke, at det var paa disse Egne, hvor jeg bor, at det særlig sætter Sindene i Bevægelse. Jeg lod Tanken flyve ud over Landet i sin Helhed, med særlig Henblik paa Valget i Milwaukee. Jeg tror, det var mere Misforståelse med den indtrædende Frihed end noget andet, der gjorde Valgets Udslag. Saa kommer min gode Ven H. Hansen i Danskere af 14. Januar og vil være Skolelærer. Jeg er nu engang belven for gammel til at blive omdannet; det kan jo nok være, at Formen ikke var efter den nye Tidss Grammatik, saa gør Hansen sig den Ulejlighed, for at Læseren ikke skulde misforstaa min Pinsefest-Udtalelse, at forklare denne Tildragelse. Hvis ikke jeg husker fejl, gav jeg en langt bedre Forklaring i Fjor, da jeg udsendte mit „Pinsefest ved Midfaste,” det kunde jo let forstaaes ud fra Hansens Redegørelse, som om det var alene af sociale eller økonomiske Grunde, at de mange lod sig døbe, konfirmeres og optages i Menigheden. Det lyder, som om Guds Aand og Herrens Tjeneres Vejledning slet intet havde med Tildragelsen at gøre. Det ser ud, som Mr. Hansens aldeles forglemmer de ikke saa faa Katolikker, der blev optaget. De var jo baade døbt og konfirmeret; hvor mange af dem, der saa forbliver tro og fuldender Løbet, det maa vi lægge i Herrens Haand, hvor mange eller faa, der delte mit Syn, vil jeg ikke trættes med Hansen om. Vi ser jo forskelligt paa mangt og meget; eet føler jeg mig forvisset om, nemlig at vor afdøde Søster Mrs. Kellner fandt Trøst og Fred i vor Kirkes Tro, og at hun ikke var drevet af økonomiske Grunde.

Mr. Hansens Indlæg mod min Udtalelse om Prohibition burde jeg vel helst lade fare, da jeg kender hans Følelse desangaaende, men Slutningen blev temmelig skarp. Dømmesygen er en slem Farsot, og jeg behøver ikke at nævne Skriftens Ord i saa Henseende, da Hansen kender dem bedre end jeg; men nogle kan være liberale, andre strenge ortodokse, vilde kalde det en Dødsynd at gaa indenfor en Saloon Dør eller betrade en Dansesal eller overvære et „Moving Picture Show”. Jeg vil belyse disse to forskellige Anskuelse med Tildragelser i det vikrekelige Liv. Det er mange Aar siden, førend vi fik Jernbane hertil, en Flok Kvinder og Mænd rejste til et Kirkemøde. Det var en kold Vinterdag, en god Ven tilbød sig at køre os til Green Bay. Vi blev kolde, særlig Kvinderne og vi ønskede at stoppe for at varme os, men det var jo en Saloon. Nej, sagde vor gode Ven, vil I stoppe, kan I; men jeg kører til Green Bay, saa kan I gaa; da der var en 6 Mil tilbage foretrak vi selvfølgelig at køre, om end vi frøs.

En anden Gang, det var ogsaa koldt. Vi skulde til Byen at købe ind til Jueltræ til Søndags-skolebørnene. Vi havde Præsten og Fruen med. Da vi kørte hjem, var det ualmindelig koldt; vor Teamster var vel tilfreds med at faa varmet sig ogsaa. Vi kom ind paa en Saloon; der var jo ingen andre Steder, hvor man kunde blive varmet. Vor Fører, der gerne vilde bære Kap-pen paa begge Skuldre, forlangte af Værten nogen Drikkevare, som der ikke var meget Varme i. Fruen tog Ordet: nej, lad os faa noget, der er Varmere ved. Saa fik vi en god Rum-punch.

Det er ingenlunde Drikkeriet, jeg vil forsvare, det er Friheden. Jeg tror, der var en anden Maade at regulere dette paa. Nu er det jo til ingen Nytte at diskutere derom. „We got to the limit.”

H. P. Andersen.

Japan Missionen.

Julen staar lige for Døren, og vi har igen en meget stærk Fornemmelse af, at Tiden gaar saa hurtig, at vi slet ikke kan følge med.

Vi flyttede til Kumamoto sidst i September, fordi Dr. Lippard, der var Lærer ved Seminariet, var blevet saa svag, at han maatte opgive dette Arbejde, og jeg maatte da tage hans Plads, og han med Familie flyttede til Kobe for at lede vort Missions-arbejde der.

Da jeg nu engang har den „Ford”, og da der er ikke saa faa Smaabyer omkring Kumamoto, blev det bestemt, at jeg skulde bruge den paa disse Egne, og at Pastor Winther skulde besøge Kurume-Distriktet, saa ofte Tiden kan tillade det. Naa, men jeg er ikke kommet til at køre i Bilen endnu, siden vi kom hertil, og Grunden er den, at denne Provins fordrer en særlig Slags „speedometer”, og en saadan koster 80 Yen, og ja, nok om det. Jeg siger ingenting — det har man ikke Lov til nu om Dage — men det er ikke ualmuligt, at en „self-starter” kunde redde mig fra at falde om af et Hjerteslag en skønne Dag.

I Dag (det er Søndag før Jul) havde vi baade Daab og Konfirmation i Kirken her — tre til Daab og to til Konfirmation. Bagefter var vi med til den største Altergang, vi har taget Del i, siden vi kom til Japan. Endskønt det saa langt fra ellers kunde falde til mig, blev jeg bedt om at forrette ved Daaben og Konfirmationen, og det er Grunden til dette, jeg gerne vil fortælle om.

Sidst i April Maaned havde vor Kirke en Række særlige Møder paa flere Steder, og blandt andet ogsaa i Moji. Til disse Møder i Moji kom der en lille Pige paa 16 Aar, og hun var blandt dem, der tog den Bestemmelse, at blive Kristen. Et Par Dage senere vilde Matsumoto holde et særligt Møde for disse nye, og da han indbød hende, sagde hun, at hun kunde ikke komme. Hun vilde først ikke sigge Grunden, men sagde saa endelig, at hun den samme Aften skulde møde paa et vist Sted indenfor Skøgekvartret for at bydes Velkommen af sine nye Ejere. Skifter mit Papir ikke Farve og bliver rødt af Harme, naar jeg maa skrive paa det, at dette 16 Ars Barn, som indtil for faa Dage siden havde passet sin Skole i en By langt borte fra Moji, nu VAR SOLGT AF SIN EGEN FADER til et Levnet i unevnelig Synd, fordi han havde paaført sig en Gæld paa en 500 Yen, der skulde betales inden en Maaned, hvis han vilde undgaa Fængselsstraf. Han havde en Del rigge Slægtninge og to voksne Sønner, som er Lærere i den almindelige Børneskole, men da han var i Knibe, kunde han ikke tænke sig nogen anden Udvej end at sælge en af sine Døtre til dette Helvede paa Jorden.

Det er ikke til at tænke sig, hvorledes han kunde faa sig selv til at gøre det. Det er forføreligt at tænke sig, men der er

noget, som er meget værre, og det er, at hele Tankegangen i dette Land er gennemsyret af den Ide, at dette er en Datters højeste Pligt mod sin Far, naar han er i Knibe. Men det aller-værste er, at denne Tanke kan føres direkte tilbage til deres Religion, saaledes som denne endnu den Dag i Dag læres „at mother's knee” i Japan.

Naa, men for at komme tilbage til Historien, saa var der ikke andet at gøre, end at hun maatte møde paa Plads den Aften. Matsumoto kom med første Tog til Saga, hvor vi den Gang boede, om der ikke kunde gøres noget for at redde det stakkels Barn fra et saadant Levnet, og det blev bestemt, at han skulde rejse op og tale med hendes Slægtninge for om de ikke kunde betale den Gæld, saa hun kunde blive fri, men der var ikke noget at gøre, og imidlertid var hun kommen ind paa det Sted. Tiden gik saa indtil September, da der nu ikke var anden Udvej, end at hun skulde flygte. Dette var saa, hvad der skete i September. Hun kom en Dag til Matsumoto og bad ham om at hjælpe hende til at komme bort. Alt blev saa ordnet, og Dagen blev bestemt. Imidlertid fik vi Brev fra Matsumoto, at hun vilde komme til en bestemt Tid. Hun kom saa her den 30. September om Aftenen Kl. 11.

Det varede jo ikke længe, før de var paa Spor efter hende og gik først til Matsumoto, saa han maatte gennemgaa en hel Del for den Sags Skyld, hvilket han ogsaa gjorde med Glæde. Han var paa Politisationen mange Gange, og hans Sag var oppe i Retten, men endelig blev han frikendt. Det skete derved, at hun selv rejste op til Moji og erklærede paa Politisationen, at hun aldrig vilde gaa tilbage til det Sted igen, og at hun var gaaet af sin egen frie Villie.

Men da de Uhyre fra det Sted saa ikke kunde faa hende udleveret ad den Vej, kom de tre Mand til Kumamoto for at tage hende, om de saa skulde bryde igennem os og tage hende med Magt. Vi havde saa en livlig Tid der nogle Dage. Saa snart vi mærkede Uraad, mæltte min Kone det straks paa Politikontoret her, saa de Fyre fik en Advarsel om ikke at bruge Vold (Havde de været i Amerika, var de bleven sat fast med det samme, som jeg senere havde den Fornøjelse at fortælle dem paa Politikontoret). De forsøgte saa gennem Politiet her at faa hende udleveret, og min Kone var paa Politikontoret med flere Gange, hvor Politiechefen blandt andet brugte et Par Timer en Dag i et Forsøg paa at faa hende til at gaa tilbage og gøre sin „Pligt” mod sin Far, men hun var ikke til at rokke.

Det er en lang Historie endnu, om hvorledes de saa endelig fik en Skrivelse fra hendes Fader med Opfordring til Politiet om at sende hende tilbage, om hvorledes vi holdt hende skjult, saa vi ikke selv vidste hvor hun var nogle Dage, men kun, at hun var i Sikkerhed, om hvorledes vi endelig havde et Møde med de Fyre paa Politikontoret, og hvorledes vi saa til sidst gik ind paa at betale hendes halve Gæld, mod at hun blev erklæret fuldstændigt fri.

Men Grunden til, at jeg skulde forette ved Daaben i Dag, var den, at denne Pige, som kom bort fra det Helvede, før hun blev draget ned i Snavset, var blandt dem, der modtog den hellige Daab. Naar jeg skriver, at hun ikke kom ned i Snavset, saa var det, fordi hun var lidt for ung efter japansk Lov til at begynde paa et saalant Liv, og hun var saaledes kun i „Lære” foreløbig, det er, hun skulde lære at spille og synge deres Drikkeviser.

I, som tror, at Kristendommen ikke har udrettet stort i Amerika og Europa, læs dette en Gang til. Alle I, som er ved at

tro, at det kunde være nok med den Mission i Japan, tænk over, hvad der gaar for sig i et Land, hvor saadanne Tilfælde er Regelen og ikke Undtagelsen. DER ER KUN EEN REDNING — KRISTUS. „Men hvorledes skulde de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? Men hvorledes skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker? Men hvorledes skulde nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?”

Jeg vil gerne meddele særlig alle Miuras Venner i Atlantic Kreds, at det ved vort Møde i Sommer blev bestemt, at han skulde rejse til Amerika for at forberede sig til en Plads som Lærer ved vort Seminarium herude. Han har udført et godt Arbejde i de fem Aar, han har været i Præstegerningen, og naar han er udset til at foretage en saadan Rejse for senere at fylde en saadan Plads, da er det en Udmærkelse. Mange vil glæde sig ved hans Besøg, om han faar Lov til at rejse af det store „Mission Board.”

Til Kvindeforeningerne paa Vestkysten, der støtter Muto, vil jeg gerne sige, at han har haft en meget vanskelig Plads og har erfaret, at Fjenden slumrer ikke i Amagi. Det er gaaet op og ned med Besøget i Søndagskolen og ved Møderne, men trods alt har han holdt Mødet oppe i Troen paa Evangeliet Magt, og nogle faa er blevet lagt til den lille Flok i Amagi. Hvis Muto skal betegnes med eet Ord, da er det Troskab. Den skal nok vinde Sejre i Jesu Kristi Navn.

Menkelig talt var det et stort Tab for vor Mission, at M. Kameyama døde saa tidlig. Han var en af vore dygtigste Arbejdere. Hans gamle Mor er nu hos en af sine Døtre, og hans Enke er foreløbig hos sine Forældre. Missionen giver dem alle en lille maanedlig Støtte, saa de ikke skal lide Nød. Det ældste Barn, en lille Pige, var fire Aar gammel i September, og den mindste, en Dreng, fylder to Aar i Januar.

Jeg husker ikke, om det er Søndagskolerne, der støtter Matsumoto, men hvis det er, synes jeg, de alle burde være glade, at han fik reddet den lille Pige fra et saa elendigt Liv. Han er desuden den dygtigste Søndagskolemand, vi har i Missionen.

Til alle, der har støttet særlige Søndagskoler herude, vilde vi gerne sige, at der var nogle af de Søndagskoler i Kurume, der gik i Staa, da vi flyttede derfra, men min Kone har nu begyndt paa andre her, saa hvis I ikke er for kede af at skifte Plads, saa kan I let faa en i Stedet her, og det er vel lige saa godt.

Der vil komme mere Fart i det i Kurume igen lidt senere, da der er meget stor Sandsynlighed for, at den lutherske Mission, jeg mener VOR Mission, om et Par Aar vil opføre en Pigeskole i Kurume. Vi skal have de unge Kvinder i Japan til at rejse sig i deres hele Styrke og nedbryde saadanne gamle Skikke som den, at en Fader har Lov til at sælge sin Datter for at betale en Gæld. Derfor skal vi have kristne Skoler for dem.

Venlig Hilsen til alle, Eders i Kristus, J. P. Nielsen.

Gode Bøger.

De lange Aftener, som mange holder af at tilbringe med Læsning, er ikke forbi for en Stund endnu, saa det er i sin gode Orden at give Anvisning paa gode Bøger.

Den første, vi ønsker at anbefale vore Læsere, er en, der er udkommet paa „De unges Forlag, Aarhus,” i Kommission i Indre Missions Boghandel, København. Dens Titel er „Elias”, og dens Forfatter er Holger Raft. Det er en bibelsk Novelle.

Hvor er det dog en skøn og levende Skildring af den store Skikkelse i Israels Historie og af den Tid, han levede i. Den kan læses af alle, der interesserer sig for de bibelske Beretninger, men vi anbefaler den særlig til unge Mennesker i vore Menigheder. Det stemmer jo godt med dens Udgivelse paa De unges Forlag derhjemme. Der er maaske dem, som ikke synes om en bibelsk Novelle. Men her er netop den skønne Evne at kunne skildre en vis Tid med Liv og Kraft traadt i en stor og hellig Sags Tjeneste. Det er svært for almindelige Læsere at samle Brudstykkerne af denne Tids Historie, som de forekommer i Bibelen, til et Hele. Men her bydes det Læsere samlet, og de sættes hen i Samtiden (mellem 900 og 800 Aar f. Chr.), som levede de mest i det hele. Og Skildringen er helt igennem tro imod den bibelske Beretning. — Hvad angaar „Sidonien”, da er Skildring hentet fra de bedste Kilder og de nye videnskabelige Undersøgelser.

Hør, hvad Forfatteren lader Elias's Tjener Pura sige om Profeten, efter at denne er optaget til Himmelen: „Elias har været mere for Israel end mange Strids-hæere! Elias har været Israels Stridsvogn og Rytter! Det er jeg kommen til at sande gennem alle de Aar, hvor har tjent min kære Herre! Hvor har han stridt — paa Karmel — i Ørkenen — i Gileads Bjergskove — i det ugudelige Samaria — kæmpet i Bøn, i Ord, i vældige Cerninger. Israels Tro har han skærmet. Hvad var der blevet af den uden ham? Sammen med Guds Engle har han stridt. Hvor tidt har jeg ikke hørt ham sige i sin Bøn: hvis Aasyn jeg staar.” — Bo-Jahve, Hærskarernes Gud, for gen faas her i Dan. Luth. Publ. House for \$1.60.

En anden god Bog, vi vil give Anvisning paa, er „Paul of Tarsus” af E. Kr. Johnsen, Professor i Teologi ved Luther Theological Seminary, St. Anthony Park, St. Paul, Minn. Denne Bog er, som Navnet viser, paa Engelsk. Og, som Navnet ligeledes tyder paa, er det en Oversættelse over Paulus's Liv og Virksomhed, der her bydes Læseren. Bogen falder i to næsten lige store Dele: 1. En Skitse af Paulus's Liv og Virksomhed, og 2 en Oversigt over Apostelens 13 Breve.

Denne Bog kan særlig anbefales Præster og Studenter, som ønsker at tilegne sig Kendskab til den Tid, i hvilken Paulus's

(Sluttes paa 6. Side.)

Den engelske Udgave af BALSLEVS BIBELHISTORIE
147 Sider. Talrige Billeder solidt Bindingsbånd.
Pris 35 Cts.
Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

The Unthown Stone
An Epic Poem
by
ALEXANDER MARLOWE.
Price \$1.25.
Danish Lutheran Publ. House, Blair, Nebr.

The Annex
122 Evangelical Hymns, translated and original for use in Lutheran churches and homes.
Paper cover 15 Cents
Boards 25 Cents
Sample copies sent for examination and quantity prices quoted upon request from pastors and teachers.
Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.